

Stefanovy deníky

PROKLETÍ

Key Artwork © 2011 Warner Bros.
Entertainment Inc. All Rights Reserved.

Volně zpracováno podle románů L. J. SMITH
a televizního seriálu, který vytvořili KEVIN WILLIAMSON & JULIE PLEC.

Upíří
Deníky

FRAGMENT

Stefanovy deníky

Prokletí

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Lisa J. Smith – Upíří deníky – Probuzení

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Lisa J. Smith

(Kevin Williamson & Julie Plec)

Stefanovy deníky – Prokletí – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Jaké bude naše pokání za prolitou krev?

Aischylos

Úvod

Všechno se změnilo. Moje tělo, moje touhy, moje chuť k jídlu.

Moje duše.

Za sedmnáct let, které uplynuly od mého narození, jsem byl svědkem více tragédií, než může jeden člověk unést – a většinu jsem zavinil já. Pořád v sobě nosím vzpomínku na svou i bratrovu smrt. Pronásleduje mě naše poslední vydechnutí na mechu v lese u Mystic Falls ve Virginii i představa, jak ve Veritas, našem nádherném sídle, leží na podlaze pracovny otcovo bezduché tělo. Pořád cítím vypálený kostel, ve kterém shořeli všichni upíři z našeho města. Zdá se mi, že na jazyku cítím krev, kterou jsem ochutnal. Vzpomínám na životy, které jsem po své přeměně lhostejně zmařil. A nejjasněji vidím zvidavého kluka, jakým jsem kdysi býval. Kdybych měl srdce, puklo by žalem nad tím odporným stvořením, kterým jsem se stal.

I když se každá moje molekula změnila k nepoznání, svět se pořád točí dál. Děti stárnou a jejich buclaté tváře s časem pobubnou. Mladičcí milenci se baví o počasí a vyměňují si tajné úsměvy. Zatímco měsíc stojí na stráží, rodiče spí a probouzejí se, když je z dřímoty proberou sluneční paprsky. Jedí, pracují a milují se. A celou dobu jejich srdce tlučou rytmickými údery. Pravidelně, blasitě, hypnoticky. Krev mě přitahuje stejně, jako kobru přitahuje melodie krotitele hadů.

Kdysi jsem se posmíval nudnému životu lidí. Věřil jsem, že Síla ze mě udělala něco lepšího. Katherine mě učila, že čas nemá nad upíry moc, takže se od něj můžu osvobodit, žít od jednoho okamžiku ke druhému, střídat jeden tělesný požitek za druhým a nestarat se o důsledky. Když jsem pobýval v New Orleans, byl jsem opilý svojí novou Silou, neomezenou mocí a rychlostí. Každá teplá kapka krve způsobila, že jsem se cítil živější, silnější, odvažnější a mocnější.

Ovládla mě touha po krvi. Tolikrát jsem naprosto bezstarostně zabíjel. Na tváře svých obětí si už ani nevzpomínám. Kromě jediné.

Callie.

Vybavuji si její obnivé rudé vlasy, jasné zelené oči, hebké tváře, způsob, jak se postavila a založila ruce v bok... každý detail mám úplně jasně a bolestivě zapsaný v paměti.

Byl to Damon, můj bratr a dřív i nejlepší přítel, kdo zasadil Callie poslední ránu.

To já změnil Damona v upíra a vzal mu jeho život. On mi pak sebral tu jedinou věc, kterou mohl – moji novou lásku. Callie mě přinutila, abych si vzpomněl, jaké je být člověkem a jakou má život cenu. Její smrt se těžce podepsala na mém svědomí.

Moje Síla je teď pro mě břemenem, neustálá žízeň po krvi prokletím, příslib nesmrtelnosti těžký kříž, který musím nést. Upíři jsou netvoři, zabijáci. Na to nesmím nikdy zapomenout. Nikdy nesmím té zrůdě, kterou jsem, dovolit, aby nade mnou získala moc. Jakkoli navždycky ponesu vinu za to, co jsem svému bratrovi provedl – za rozhodnutí, které jsem udělal místo něj – musím se taky vyvarovat temné cesty, na kterou se rozhodl vydat. Libu je si v násilí a nevázanosti svého nového života, zatímco já to odmítám.

Než jsem opustil New Orleans, bojoval jsem s démonem, kterým se Damon stal. Teď, když jsem odešel na sever, daleko od všech, co mě znali jako člověka nebo upíra, musím bojovat jen s jediným démonem – s vlastním bladem.

Nedaleko jsem zaslechl osamocený tlukot srdce. Všechny ostatní zvuky města zůstaly v pozadí, jako kdyby mě tento jediný volal. Vzdálila se od svých přátel a opustila obvyklou cestu.

Nad Central Parkem, kde jsem se po svém příjezdu do New York City před dlouhými čtrnácti dny usadil, právě zapadalo slunce. Barvy v tomto výběžku divočiny se staly tlumenější a splývaly jedna s druhou, stíny se spojily s věcmi, které je vrhaly. Oranžová a tmavě modrá obloha přešla do inkoustově černé, hnědá zem se změnila na sametově žlutohnědou.

Celý svět kolem mě znehybněl a odmlčel se při posledním výdechu, který přichází na konci dne, kdy se mění stráž: lidé a všichni ti, kdo jim dělají společnost, zamknou dveře a noční tvorové jako já vyřáží na lov.

S prstenem od Katherine jsem se mohl procházet venku i za denního světla jako každý jiný normální živý člověk. Ale jak tomu bylo již od začátku časů, pro upíry je jednodušší lovit v té neurčité hodině, kdy den pomalu přechází v noc. Soumrak překvapí každého, kdo není vybaven očima a ušima nočního predátora.

Teď zněl tlukot srdce tišeji... jeho majitelka se vzdalovala. Zoufale jsem vyrazil vpřed, odrážel se chodidly od země a nutil své tělo k co nejrychlejšímu pohybu. Byl jsem slabý, protože jsem už dlouho neměl nic, čím bych se zasytil, a to ovlivnilo moji schopnost lovit. Navíc, tenthle les jsem neznal. Rostliny mi připadaly stejně cizí jako lidé na dlážděných ulicích čtvrt míle odtud.

Ale i když se lovec přestěhuje, zůstává lovcem. Přeskočil jsem malý keřík a vyhnul se ledovému potůčku. Chyběli mi v něm líní sumci, které jsem kdysi, jako dítě, u nás doma často pozoroval. Nakonec jsem uklouzl na mokrému kameni a proletěl houštím. Dělal jsem mnohem větší hluk, než jsem chtěl. Hnal jsem se za majitelkou srdce, které jsem sledoval, a bylo mi jasné, že se blíží její smrt. Byla teď sama, uvědomovala si svoji situaci, a tak se rozběhla jako o závod.

Musel na mě být hrozný pohled: rozčuchané tmavé vlasy, bledý jako mrtvola a rudnoucí oči, jak se ve mně probouzel upír. Hnal jsem se a poskakoval lesem jako divoch oblečený do parádního obleku, který mi dala Le-

xi, moje kamarádka z New Orleans. Bílá hedvábná košile teď měla roztrhané rukávy.

Zrychlila. Ale já ji nechtěl ztratit.

Moje potřeba krve mě bolela tak silně, že jsem se už nemohl ovládnout. Na dásních jsem ucítil příjemnou bolest a vylezly mi tesáky. Během proměny se mi rozhořely tváře, zostřily smysly a přemohla mě Síla. Pohyboval jsem se nejvyšší upíří rychlostí.

Běžel jsem mnohem rychleji než kterýkoliv člověk nebo zvíře. Každá živá bytost má nějaké instinkty, takže ta chudinka cítila, že se blíží smrt, a zpanikařila. Po čtyřech zalezla pod stromy, kde hledala bezpečí. Její srdce vyděšeně tlouklo: buch *buch* buch *buch* buch *buch*.

Moje nepatrná člověčí část nejspíš odmítala, co jsem se právě chystal udělat, ale upír ve mně potřeboval krev.

Poslední skok, a měl jsem ji – velkou šedivou veverku, která opustila ostatní, aby si našla jídlo. Vrhл jsem se na ni, rozpáral jí krk, zabořil zuby do masa a po kapkách z ní vysával život. Připadalo mi, že čas se zpomalil.

Jako člověk jsem veverky jedl, a tudíž jsem teď necítil příliš velkou vinu. Doma, v Mystic Falls, jsme je s bratrem Damonem lovili v houštinách lesa, který obklopoval naši usedlost. I když veverky neměly po většinu roku pořádné jídlo, byly tlusté a chutnaly jako oříšky. Jejich krev ale tak dobrá nebyla; páchla a byla odporná. Pře-

mohl jsem se a nepřestával pít. Jen velmi vzdáleně připomínala opojnou tekutinu, která kolovala v lidských žilách.

Ale v okamžiku, kdy Damon ukončil Calliin život, jsem přísahal, že člověku už neublížím. Že nikoho nikdy nezabiju, nikdy se nenapiju jeho krve a nikdy se do člověka nezamiluju. Každému bych přinesl jen bolest a smrt, i kdybych to neměl v úmyslu. Takhle vypadá život upíra. Takový je život s novým, pomstychtivým Damonem, jakým se můj bratr stal.

Na jilmu nad mou hlavou zahoukala sova. Přes nohu mi přeběhl čipmank. Položil jsem mrtvou veverku na zem a nahrbil se. V jejím těle zůstalo tak málo krve, že zranění vůbec nekrvácelo. Její nohy už vykazovaly známky posmrtné ztuhlosti. Utřel jsem si z tváře zbytky krve a chlupů a zamířil hlouběji do parku. Zůstal jsem sám se svými myšlenkami, zatímco kolem mě hučelo město s téměř milionem lidí.

Od chvíle, kdy jsem tu před dvěma týdny seskočil z vlaku, přespávám v jakési jeskyni uprostřed parku. Na betonové desce jsem za každý uplynulý den udělal značku. Jinak by mi všechny události splynuly dohromady, bezvýznamné a prázdné. Vedle jeskyně bylo oplocené místo, kam dělníci shromáždili „užitečné“ zbytky vesnice, kterou srovnali se zemí, když zakládali Central Park. Byly tam i architektonické skvosty, které chtěli v parku

nainstalovat – vyřezávané fontány, sochy bez podstavce, dřevní překlady, prahy, a dokonce náhrobní kameny.

Protáhl jsem se kolem holé větve – listopadový chlad už připravil o listí skoro všechny stromy – a nasál jsem vzduch. Brzy se spustí déšť. Poznal jsem to díky tomu, že jsem kdysi žil na venkově, a taky díky zostřeným upířím smyslům, které mě pořád zásobovaly tisícovkou různých informací o okolním světě.

Vtom vítr změnil směr a přinesl lákavou, sytou vůni rzi. Pak znovu. Bolestivý kovový pach.

Krev. Vůně *lidské* krve.

Vyšel jsem na paseku a dech se mi prohloubil. Silný pach železa zaplnil celý prostor skoro hmatatelným oparem. Rozhlédl jsem se.

Uviděl jsem jeskyni, kde jsem trávil trýznivé noci, házel sebou, převracel se a čekal na úsvit. Přímo před ní ležela hromada trámů a dveří ukradených ze zbouraných domů a znesvěcených hrobů. V dálce stály zářivě bílé sochy a fontány nainstalované kolem parku.

A pak jsem ji uviděl. U podstavce sochy královského syna leželo tělo mladé ženy. Její bílé plesové šaty se pomalu barvily rudou krví.

2.

ítil jsem, jak mi Síla napíná žilky v obličeji. Okamžitě mi narostly tesáky, které mi bolestivě prořízly dásně. V momentě se ze mě stal lovec: balancoval jsem na špičkách a protažené prsty jsem měl připravené zatnout do kořisti. Jak jsem se k ní přibližoval, všechny moje smysly se ještě víc zostřily – oči se široce rozevřely, aby zachytily každý stín, nozdry se rozšířily, aby ucítily všechny pachy. Dokonce jsem cítil mravenčení v kůži, jež byla hotova odhalit sebemenší změnu v pohybu vzduchu, v teplotě, zaznamenat pulz, který je známkou *života*. Navzdory slibu, který jsem si dal, bylo mé tělo víc než připraveno zakousnout se do měkkého, umírajícího masa a vysát z něj tekutinu.

Dívka byla drobná, ale ne neduživá nebo zchoulolistivělá. Vypadala asi na šestnáct. Hrud' se jí cukala, jak la-

pala po dechu. V tmavých kučeravých vlasech, které ve světle právě vycházejícího měsíce zlatě zářily, měla zapleteny hedvábné květiny a stužky, ale ty se uvolnily a visely jí za hlavou jako mořská pěna.

Pod šaty měla tmavě červenou spodničku, jež měla oživit bílý, nadýchaný tyl. V místech, kde byly šaty roztrženy, vykukovaly kousky jasně červeného hedvábí. Ty ladily s krví, která jí stříkala z hrudi a stékala po živůtku. Jedna vlněná rukavice byla bílá, ale druhá již skoro černá od nasáklé krve. Dívka se nejspíš snažila zacpat ránu ještě dřív, než ztratila vědomí. Oči pod víčky se pohybovaly a husté zakroucené řasy se jí třásly. Tahle dívka lpěla na životě, bojovala ze všech sil, aby zůstala při vědomí a přežila násilí, které na ní bylo spácháno.

Úplně zřetelně jsem slyšel tlukot jejího srdce. Navzdory dívčině síle a vůli bilo čím dál pomaleji. Mezi jednotlivými údery jsem napočítal několik vteřin.

Buch...

Buch...

Buch...

Buch...

Zbytek světa utichl. Byl jsem tu jen já, měsíc a tahle umírající dívka. Teď se jí začal zpomalovat dech. Za chvíli nejspíš umře, a nebude to mojí rukou.

Přešel jsem si jazykem po zubech. Snažil jsem se ze všech sil. Lovil jsem veverku – *veverku* – abych ukojil

svůj hlad. Chtěl jsem se ubránit volání své temné stránky, hladu, který mě uvnitř pomalu ničil. Odmítl jsem použít svoji Sílu.

Ale ta vůně...

Štiplavá, železitá, sladká. Točila se mi z toho hlava. Nemohl jsem za to, že ji někdo napadl. Nebyl jsem to já, kdo zavínil, že se kolem jejího těla rozlévala kaluž krve. Jeden malý hlt nemůže uškodit... nemohl jsem jí ublížit víc, než už to udělal někdo jiný...

Otrásl jsem se. Po zádech a celým mým tělem se rozlila nádherná bolest. Svaly se mi samy napínaly a uvolňovaly. Přistoupil jsem o krok blíž. Stál jsem tak blízko, že jsem se mohl natáhnout a dotknout se červené tekutiny.

Lidská krev by mohla udělat mnohem víc než mě jen posílit. Naplnila by mě teplem a Silou. Nic nechutnalo jako lidská krev a nic tak *nevonělo*. Jen pár hltů a budu zase tím upírem, jakým jsem býval v New Orleans: nepřemožitelným, rychlým, silným. Budu schopný přinutit lidi dělat to, oč je požádám. Zaženu svou vinu a přijmu svou temnou stránku. Znovu budu skutečným upírem.

V té chvíli jsem zapomněl na všechno: proč jsem v New Yorku, co se stalo v New Orleans, proč jsem odešel z Mystic Falls. Na Callie, Katherine, Damona... všechno bylo pryč a já se teď pomalu, otupěle blížil ke zdroji svého utrpení a vzrušení.

Klekl jsem si do trávy. Vyschlé rty se odhrnuly a já odhalil tesáky.

Jednou si líznout. Jedinou kapičku. Jedinkrát ochutnat. Tolik jsem to potřeboval. A vlastně bych ji nezabil. *Vlastně* by umřela kvůli někomu jinému. Po hrudi jí stékaly úzké pramínky krve a pulzovaly společně s jejím srdcem. Sklonil jsem se, vyplázl jazyk... Pootevřela trochu jedno oko. Husté řasy se oddálily a odkryly jasné zelené oko, oko barvy jetele a trávy.

Stejnou barvu očí měla Callie.

V mojí poslední vzpomínce ležela Callie na zemi ve stejné pozici a umírala. Umřela na důsledky zranění, které jí způsobil nůž zabodnutý do zad. Damon dokonce neměl dostatek slušnosti, aby jí dal možnost bránit se. Probodl ji, když byla k němu zády a říkala mi, jak moc mě miluje. A pak, než jsem ji mohl nakrmit svou vlastní krví a zachránit ji, odhodil mě stranou a úplně ji vysál. Opustil její vysušenou, mrtvou schránku a pokusil se zabít i mě. Kdyby nebylo Lexi, povedlo by se mu to.

Zmučeně jsem vykřikl, odtáhl od dívky ruce a začal bušit pěstmi do země. Přemohl jsem krvežíznivost ve svých očích a čelistech a vrátil ji do temnot, ze kterých se vynořila.

Chvilí jsem počkal, abych se uklidnil, a pak jsem odtáhl stranou dívčín živůtek a prohlédl si její zranění. Ně-

kdo ji bodl nožem nebo nějakou jinou úzkou a ostrou čepelí. Vrazil ji mezi žebra – ale srdce minul. Zdálo se, že útočník *chtěl*, aby trpěla, chtěl, aby pomalu vykrvácela, ne aby umřela okamžitě.

Nůž tu útočník nenechal, a tak jsem přiložil zuby k zápěstí a roztrhl si kůži. Bolest mi pomohla se soustředit, byla to skutečná bolest v porovnání s tou, kterou mi působily tesáky, když se prořezávaly ven z dásní.

S obrovským úsilím jsem jí přitlačil zápěstí k ústům a zatnul pěst. Měl jsem tak málo krve na rozdávání – tohle mě mohlo zabít. Krmil jsem se jen zvířaty, a tak jsem neměl tušení, jestli to zabere.

Buch-*buch*.

Ticho.

Buch-*buch*

Ticho.

Tlukot jejího srdce se pořád zpomaloval.

„Tak dělej,“ žadonil jsem a stiskl zuby bolestí.

„Tak *dělej*.“

Několik prvních kapek krve jí dopadlo na rty. Trhla sebou a trochu se pohnula. Ústa se jí zoufale pootevřela.

Vší silou jsem zmáčkl zápěstí a vymáčkl jí do pusy krev ze žil. Když se jí dostala na jazyk, málem začala zvracet.

„Napij se,“ přikázal jsem jí. „Pomůže ti to. *Napij se*.“

Otočila hlavu. „Ne,“ zamumlala.